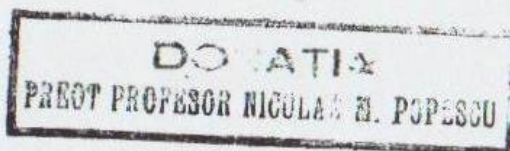

ION INCULET

S. S. S. R.

(Despre Uniunea Sovietică)

Nistrul. — Două lumi. — S. S. S. R. (U. R. S. S.) — Sovietismul și Democrația. — C. I. K. — Sovnarcorm. — Bolșevicii. — Testamentul lui Lenin. — Troțchi. — Stalin. — Partidul comunist. — Comintern. — Comsomol. — Teroarea. — Edificarea socialismului. — NEP. — Nepmanii. — Culacii. — Planul cincinal. — Economia dirijată. — Sovhoz și Colhoz. — Linia generală. — Gospian. — Industrializarea. — Neajunsurile planului. — Lichidarea culaclor. — Nivelul și ritmul producției. — Revenire la principiile burgheze. — Capitalism de stat. — Șase condiții a tovarășului Stalin. — Brigăzile de șoc. — Emulația socialistă. — Budgetul. — Imprumuturile externe. — Raporturile diplomatice. — „Omul nou”. — Vecinii noștri. — Concluzii și perspective.

„UNIVERSUL”

1932

6588

Un cuvânt înainte

Uniunea Sovietică reprezintă pentru România de astăzi incontestabil cel mai mare interes.

România Mare creată prin alipirea la Vechiul Regat a provinciilor românești răpite altădată și rămase până la eliberare în zilele noastre, sub dominațiunea streină a vecinilor depe împrejur.

Intregirea Neamului Român a fost o restabilire a dreptății istorice și o realizare a principiului de autodeterminarea popoarelor libere să-și formeze statele lor naționale.

Ori vecinii trunchiați nu se împacă cu pierderea teritoriilor, deși aceste teritorii, locuite de români, după toată dreptatea, nu le aparțineau lor.

Cea mai intratabilă din acest punct de vedere este Uniunea Sovietică, care nu numai că n'a recunoscut Unirea Basarabiei la Patria-Mamă, dar nu pierde nici o ocazie să reclame această provincie înapoi, sau să ceară cel puțin un plebiscit, deși marele popoare a lumii au recunoscut această Unire încă prin tratatul dela Paris din Octombrie 1920.

Deocamdată Uniunea Sovietică reclamă Basarabia, să zăcem așa, în mod platonice. Cu război ea nu amenință ; și chiar a semnat, alături de noi, pactul Kellog-Briand care exclude războiul ca mijloc de a rezolva neînțelegerile între popoare. Inverso, So-

vietele, din motive cari privesc situația lor internă, mereu denunță „intențiunea” Statelor capitaliste de a ataca Rusia bolșevică.

Astfel stau lucrurile.

Noi însă nu trebuie să uităm că vecinul nostru de peste Nistru are o întindere și o populație mult mai mare ca ale noastre. Și acest vecin suferă de un imperialism ne mai pomenit în istoria popoarelor cuceritoare. Tendința de expansiune la dânsul n'are numai caracterul vechiului imperialism, care împingea la cuceriri pentru mărirea dominațiunii teritoriale. Imperialismul sovietic, care ar putea fi numit „imperialism comunist”, are la bază și o idee nouă — de „eliberare de sub jugul capitalist a muncitorilor depe întreg globul pământesc”.

De aici ideea revoluției mondiale, care va avea ca rezultat introducerea socializmului la toate popoarele din lume.

Soarta a vroit să ne așeze lângă Rusia Sovietică. Astfel noi avem o vitală datorie de a ne cunoaște cât se poate mai de aproape vecinul dela răsărit. Uniunea Sovietică, dacă nu astăzi, — mâine poate să devină real amenințătoare.

Broșura¹⁾ de față are și ea ca scop de a contribui la cunoașterea mai de aproape a Uniunii Sovietice.

Mai, 1932.

ION INCULEȚ

¹⁾ Broșura reprezintă articolele despre Uniunea Sovietică publicate sub titlul de S. S. S. R. în „Universul”, începând dela 20 Aprilie și până la 6 Mai curent.

Articolele au fost revăzute și completate.

I

— Nistrul. — Două lumi. — S.S.S.R. (U.R.S.S.). — Suprafața.— Populația.— Republicile componente —

Adesea ori mă aflu pe malul Nistrului. Privesc malul celălalt, de obicei mai jos. Fără să vrei, ești răscolit de o mulțime de gânduri. Apa aceasta șerpuită a Nistrului, înghețată iarna, iar vara cu o curgere atât de lină, că pare că ar sta pe loc, — de fapt desparte două lumi deosebite. Dincoace lumea de o civilizație consfințită de mii de ani, — dincolo sforțări uriașe de a clădi o viață pentru omenire pe alte baze, pe alte principii

Vor reuși Sovietele în tentativele lor, ori nu vor reuși? Părerile sunt extrem de împărțite. În tot cazul activitatea bolșevicilor, întotdeauna învăluită în mister, a avut darul să impresioneze adânc pe mulți din lumea vechei civilizații. Iar la noi, cari suntem imediați vecini, printre cei mai interesați de cele ce se petrec peste Nistru, îndoiala în trăinicia sistemului financiaro-economic încercat de atâtea veacuri, a pătruns până și în Mesajul Tronului din vara trecută.

Bazat pe ziarele și revistele sovietice rusești ce oglindesc viața și activitatea Statului vecin, orientat după mărturiile streinilor cari au vizitat Rusia de astăzi, ajutat în fine de cunoașterea de altădată a locurilor, împrejurărilor și a oamenilor Revoluției de ieri și de azi, în calitatea mea de membru al Sovietului din Petrograd din 1917, m'am hotărît să încerc să ridic, pe cât îmi va sta în putință, vâlul misterios ce acopere Rusia Sovietică, pentru a arăta ce este și la ce ne putem aștepta dela

acest colos, care ne stă în coastă ca un sfinx, însă ca un sfinx nu înmărmurit în tainele trecutului, ci veșnic activ, turbulent și turburător.

*

Mai întâi de toate, cu cine avem aface ?

Vechiul imperiu al țărilor acum se numește prescurtat în rusește : S. S. S. R., ce reprezintă literele inițiale ale cuvintelor: Soluz (uniune), socialist, soviet, republică. Denumirea internațională prescurtată este : U. R. S. S., adică Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice. E caracteristică că în denumirea această generală a fostului imperiu, cuvântul de Rusia a dispărut, el păstrându-se numai în denumirea uneia din republicile componente.

Statul Sovietic se întinde compact, încălecând pe două continente, în Europa și Asia, pe o suprafață de 21 milioane km. pătrați, fiind de 70 de ori mai mare ca România noastră, care are 300 mii km. p., ce o egalează cu suprafața Italiei. Firește, nu toată suprafața aceasta este cultivabilă sau poate fi pusă în valoare. Enorme întinderi, mai ales în nordul Siberiei sunt cu totul neproductive.

Ca populație, după ultimul recensământ din anul 1931, U. R. S. S. numără 160 milioane, adică de 9 ori mai mult decât populația României. Din acești 160 milioane, 77 milioane sunt velicoruși (ruși mari), 32 milioane ucraineni sau maloruși (ruși mici), 5 milioane beloruși (ruși albi), 3 mil. tătari, 3 mil. evrei, 1½ mil. nemți, etc. În fiecare an populația Sovietelor se mărește cu 3 milioane.

U. R. S. S. constituie o uniune de șapte republici și anume republicile: 1) Rusiei; 2) Ucrainei; 3) Rusiei Albe; 4) Transcaucaziei; 5) Uzbekistanului; 6) Turkmenistanului și 7) Tagikistanului, ultimele trei toate în Asia, situate la est de Marea Caspică.

Unele din aceste șapte republici, cari constituiesc Uniunea Sovietică, la rândul lor, cuprind republici autonome, teritorii autonome sau regiuni. Astfel Republica Ucrainei cuprinde Repu-

blica Autonomă Moldovenească, creată în Octombrie 1924 pe o suprafață de 8 mii km. p. cu 575 mii locuitori, adică în mărime cam ca județul nostru Bihor. Scopul creerii acestei republici este cunoscut: ea trebuia să constituie o „atracție“ pentru Basarabia. Evenimentele din ultimele zile ne-au dovedit că lucrurile s'au inversat: Basarabia a devenit o adevărată atracție pentru locuitorii din Republica Moldovenească Sovietică, — o atracție atât de puternică, încât trebuie să fie plătită cu sângele și viețile nenorociților Moldoveni, cari vor să treacă Nistrul spre a veni la noi.

Cea mai mare republică din Uniune este Republica Rusiei, având o suprafață de 19 mil. km. p., cu o populație de peste 100 mil. Această republică cuprinde 11 republici autonome (republica bașchirilor, republica tătarilor, republica nemților de pe Volga, republica Crimeei etc.), 15 teritorii autonome (teritoriul votiacilor, teritoriul calmâcilor, teritoriul cerkeșilor etc.) și 14 regiuni (regiunea Leningrad, regiunea Moscova, regiunea Ural etc.).

Republicile Rusiei și a Transcaucaziei se numesc *federative*, ele cuprinzând și alte republici, teritorii sau regiuni. Republica Ucrainei este considerată ca Unitară, deși ea cuprinde și Republica Moldovenească.

Fie care din cele 7 republici ale U. R. S. S.-ului au guvernele lor proprii autonome. Însă autonomia republicilor este extrem de restrânsă de guvernul central al întregului Stat. În tot cazul, afacerile streine, planul economic de Stat, armata de uscat, apă și aer, comerțul exterior, transporturile, poșta, telegraful și telefonul, cum și siguranța sovietică, sub numele de G. P. U. (inițialele cuvintelor; Gosudarstvo, Politică Upravlenie, ce înseamnă: Direcția Politică de Stat, se află exclusiv în mâinile guvernului central.¹⁾

¹⁾ G.P.U. este un fel de Siguranță Generală a Uniunii Sovietice. Imediat după cucerirea puterii de către bolșevici, Siguranța Sovietică a fost organizată sub denumirea de C.K. (literile inițiale a două cuvinte rusești cari înseamnă „comisia extraordinară“). Însă C.K. prin cruzimea și teroarea desfășurate a devenit nepopulară chiar printre bolșevici, astfel că Siguranței i s'a schimbat numele în G.P.U.

Deosebirea între republici, republici autonome și teritorii autonome constă în gradul de independență ce l-au căpătat diferite naționalități în raport cu pregătirea lor pentru autocărmuire. Astfel, Ucrainenii au o republică ce se află egală în drepturi printre cele 7 republici ce constituiesc Uniunea Sovietică : pe când Tătarii în Republica lor Autonomă au mai puține drepturi, depinzând de Republica Rusiei ; iar Osetinii, de exemplu, au numai un teritoriu autonom, cu și mai puține drepturi decât Tătarii, și depinzând de Republica Transcaucaziei.

Regiunea reprezintă un grup din vechile gubernii omogene din punct de vedere economic. De pildă, regiunea Moscova se compune din vreo 8 vechi gubernii din jurul capitalei sovietice.

În total, Uniunea Sovietică numără 7 republici principale din cari două federative, 18 republici autonome, 18 teritorii autonome și 14 regiuni.

*

După cum am arătat, cuvântul „Rusia“ nu figurează în denumirea oficială a Uniunii Sovietice. Creatorii constituției sovietice, mai ales sub influența lui Stalin, au evitat orice colorație de naționalitate în denumirea Uniunii. Ei visau (unii visează încă și acuma) o revoluție mondială, în cadrul definitiv al căreia toate statele de pe globul pământului vor deveni republici sovietice și vor intra în Uniune, fără a mai fi nevoie să se schimbe ceva în denumirea stabilită deja de S. S. S. R., sau în denumirea internațională de U. R. S. S.—S'au avut grijă să nu dispară nici principiul naționalității. Bolșevicii sunt doar, pentru autodeterminarea naționalităților „chiar până și la completa separațiune”. Însă principiul naționalității intră, prin litera inițială a numelui naționalității, numai în denumirea fiecărei republici componente. Depildă, în denumirea Republicii Moldovenești : M. A. S. S. R., litera M indică naționalitatea, fiind inițiala cuvântului Moldavia. Celelalte litere sunt inițialele cuvintelor : Autonom, socialist, sovietic, republică.

Dar și în denumirea generală a Uniunii și în denumirea fie-

cării republici aparte neapărat găsim prezența permanentă a două litere S. Aceste S. S. în fiecare denumire sunt inițialele cuvintelor Socialist și Sovietic.

Astfel, orice creațiune de stat bolșevică trebuie neapărat să fie socialistă și neapărat sovietică.

Vom vedea cât și ce fel de socialism au făcut până acum bolșevicii în Uniunea Sovietică.

Insă, mai înainte să deslușim principiul sovietic, care stă la baza oricărei guvernări și oricărei administrațiuni bolșevice.

*

Aici să reamintim că un rând întreg de generații au luptat în Rusia pentru răsturnarea regimului de veacuri autocrat-țarist și instalarea unui regim democratic. Regimul autocrat — „Samoderjavie“ — a fost în parte atenuat în urma revoluției rusești din 1905 prin constituția elaborată de Witte, numită de cercurile avansate rusești constituție „ciuntită“.

Cercurile democratice rusești au continuat lupta. Țelurile, și pentru democrația burgheză și pentru democrația socialistă, erau la început comune. Și una, și alta cerea abolirea autocratismului; instalarea unui regim democratic; instalarea libertăților politice și economice; alegerea unei Constituante pe baza votului universal, care va dispune de soarta Rusiei. Speranțele în puterile binefăcătoare și salvatoare a viitoarei Constituante erau unanime.

Deosebirea între democrația burgheză și democrația socialistă se refereau la forma constituțională a viitoarei Rusii. Democrația burgheză era pentru o monarhie constituțională, democrația socialistă era pentru republică.

După răsturnarea regimului țarist prin revoluția din 1917, și democrația burgheză s'a rallat la forma republicană a Rusiei.

Astfel pentru moment întreaga democrație rusească căzuse de acord asupra țărilor de urmat imediat după revoluție.

Insă după sosirea lui Lenin în Rusia în Aprilie 1917, frontul democrației ruse s'a rupt.

Lenin a aruncat lozinca, ca, în afară de revoluția politică,

trebuie imediat făcută și o *revoluție socială*, având ca rezultat introducerea în Rusia regimului socialist. Pentru o revoluție socială trebuie întronată *Dictatura proletariatului*.

În loc de regim democratic, trebuie instalat un *regim sovietic*.

Invingător a eșit Lenin. Prin „Declarația drepturilor poporului muncitor“ (un ecou al „Declarației“ Marelui Revoluții Franceze) din Ianuarie 1918 și prin Constituția din Iulie 1918, completată și modificată prin Constituția din Iulie 1923, Rusia a fost declarată de către bolșevici ca o *Uniune a republicilor socialiste și sovietice*.

II

— Sovietul. — Drepturile politice. — Sovietismul și
democrația. — Schema Sovietelor. — Congresul. —
C. I. K. — Două Camere. — Sovnarcom —

Soviet, în traducere, înseamnă sfat, consiliu. Semnificația lui, ca denumire a consiliilor muncitorești, acest cuvânt nu a primit-o decât în 1905, când a izbucnit prima revoluție rusească în urma nenorocitului război cu Japonia.

În toamna aceluiași an, în Petersburg s'a format primul soviet al muncitorilor organizați de către partidele socialiste pentru dirijarea grevei generale și preluarea puterii de către proletariat în caz de reușită a revoluției. Revoluția a fost atunci învinsă, iar membrii primului soviet arestați. Dar amintirea a rămas. Și nu numai amintirea. Partidele socialiste rusești (vom vedea care erau aceste partide) au format teoria sovietelor și modalitatea de organizare imediată în cazul noii revoluții.

N'au trecut decât 12 ani și teoria aceasta a sovietelor, — cari, după Lenin, trebuiau să reprezinte „expresia politică a puterii proletariatului”, — a fost pusă în practică. A doua zi după prăbușirea țarismului, la sfârșitul lui Fevruarie 1917, la Petrograd, s'a și format „Sovietul deputaților ai lucrătorilor și soldaților din Petrograd”. Aici vedem adăugați în Soviet și pe soldați, cari din cauza războiului de atunci, aveau importanța lor deosebită. Mai târziu, s'a format și „Sovietul deputaților țăranilor”.

În scurt timp, sovietele deputaților ai lucrătorilor, soldaților și țăranilor s'au format în toate orașele, orașelele și chiar în unele sate din Rusia.

După ce bolșevicii au cucerit puterea în Rusia, în Octombrie 1917, sovietismul a devenit principiul cel mai important, pus la baza organizării noului stat și a întregii lui administrații.

În faza actuală, în U. R. S. S., toate satele, orașele, județele, provinciile, regiunile, republicile de tot soiul, cum și uzinele, fabricile -- toate sunt conduse de sovietele lor respective, cu un număr de membri mai mare sau mai mic, cu o competență mai largă sau mai restrânsă.

Sovietele sunt alese însă după un sistem deosebit.

Sunt alegători toți cetățenii trecuți de 18 ani fără deosebire de naționalitate sau sex.

Constituția prevede amănunțit cine n'are drepturi politice.

„Nu sunt nici alegători, nici aleși : a) cei cari recurg la munca altuia spre a trage de aici un profit ; b) cei cari trăesc din venitul ce nu-i produs din munca lor proprie“.

Mai departe, se numără comercianții de tot felul, rentierii, preoții, călugării, agenții vechii poliții, membrii familiei ex-țariste.

Principiul de a nu recurge la munca altuia este observat cu o deosebită strictețe. Deopildă, dacă ai sau ai angajat o servitoare, pierzi imediat drepturile politice.

Aceasta, firește, nu înseamnă că în Rusia nu există servitoare sau servitori. Ei există, numai sub alte denumiri. Viața e mai tare ca teoriile.

În linii generale, sistemul sovietic are următoarele deosebiri esențiale față de sistemul democratic :

a) La orice alegeri *voțul nu este secret*, ci deschis, pe față. „Cetățeanul trebuie să aibă curajul civic de-ași exprima părerea pe față“.

b) *Voțul nu este direct*. Alegerea este directă numai în sovietele satelor, orașelor și uzinelor. Mai departe, pentru fiecare

soviet superior, deputații sunt aleși de membrii sovietului imediat inferior. Astfel, deputații Congresului sovietelor Uniunii sunt aleși în al patrulea grad.

c) *Votul nu este egal*. La alegeri, în toate sovietele, orașenii și lucrătorii din fabrici și uzini sunt avantajați față de sătenii, în proporție de cinci la unul. La Moscova și Leningrad sunt și mai avantajați. Bolșevicii își văd puterea lor în orașe și uzini.

d) În construcția sovietică *nu există separațiunea puterilor*. Fiecare soviet are, în măsura respectivă, puteri și legislative, și judecătorești, și executive.

e) Sovietele, în plenul lor, se adună rar și în sesiuni scurte. Între două sesiuni, — prin urmare aproape tot timpul, — conducerea treburilor aparține comitetelor executive sovietice, cari se numesc ispolcom.

Schema sovietelor este următoarea : Sovietul sătesc, având un ales la o sută de locuitori, trimite delegați în sovietul de voloste (plasa), iar acesta trimite delegați în sovietul de județ. În sovietul de județ, trimit asemenea delegații lor orașele și uzinele. Dar, pe când volostea trimite la județ un delegat la 1.000 de săteni, orașul și uzina trimit un delegat la fiecări 200 alegători.

Sovietele județelor trimit delegați în sovietele provinciilor, în cari își trimit delegații lor direcți și orașele, și uzinele, fiind astfel avantajate, deoarece ele au delegați deja în sovietele județene. Afară de aceasta, pe când sovietele județene trimit delegați în sovietele provinciale câte un delegat la 10.000 locuitori, orașele și uzinele au un delegat numai la 2.000 alegători.

În fine sovietele provinciilor trimit delegații lor în Congresul Sovietelor Uniunii, unde își trimit delegații lor direcți și orașele : provinciile un delegat la 125.000 locuitori ; orașele un delegat la numai 25.000 locuitori. Orașele iarăși sunt avantajate, având reprezentanți pe două căi : direct și pe calea sovietelor provinciale, unde ele au delegați.

Câți alegători iau parte la vot? — Statisticile sovietice asigură că pe când în anul 1927 au luat parte la alegerile generale în Soviete 50% (39 mil. de alegători), în anul 1931 procentul alegătorilor participanți s'a ridicat la 72% (61 mil. alegători).

Însă dat fiind că votul e *pe față*, numărul participanților la vot n'are nici o importanță. Cetățeanul sovietic este constrâns să vină la vot și să voteze pe candidații indicați de bolșevici.

Prin aceasta se explică că în toate sovietele *majoritatea o au întotdeauna bolșevicii*.

Dealtfel în Rusia Sovietică, afară de partidul comunist-bolșevic, alte partide nu există. Alături de bolșevici, în Soviete pot fi aleși în număr mic numai independenții.

*

Congresul Sovietelor Uniunii (Slezd Sovietov Soiuz) este organul suprem al Uniunii Sovietice. Dar el se adună numai odată la doi ani. Ultimul congres (al VI-lea) s'a ținut în Martie 1931, cu o durată numai de 10 zile (8—17 Martie). Numărul membrilor Congresului a fost de 2403, dintre cari 321 femei. Majoritatea covârșitoare a deputaților a fost firește bolșevică.

Astfel, Congresul Sovietelor are o importanță mai mult teoretică.

Mai mare importanță are Comitetul Executiv Central, ales de Congresul Sovietelor. El este cunoscut sub denumirea de CIK, după literele inițiale a cuvintelor: Central Ispolnitelnîi komitet. După expresia lui Lenin, CIK este „adevăratul parlament proletarian.¹⁾”

CIK se compune din două soviete: Sovietul Uniunii și Sovietul Naționalităților. Ambele sunt alese de Congresul Sovietelor, dar după un calcul deosebit.

Sovietul Uniunii este ales, în ce privește numărul membrilor, proporțional cu populația republicilor componente. So-

¹⁾ Oficiosul CIK-ului este ziarul „Izvestia”.

vietul Uniunii azi în funcție, ales de al VI-lea Congres, numără 472 de deputați.

Sovietul naționalităților cuprinde câte 5 deputați de fiecare republică și câte 1 deputat de fiecare teritoriu autonom. Acest soviet numără astăzi 138 de deputați.

Sistemul de compunere a acestor două soviete (două camere) a suferit influența constituției Statelor Unite ale Americii de Nord, unde, după cum se știe, Congresul este compus din două camere alese: Camera reprezentanților — proporțional cu populația fiecărui Stat, iar Senatul — având câte 2 delegați de fiecare Stat, independent de mărimea lui.

Deosebirea însă este enormă. În Statele-Unite deputații în Camera Reprezentanților sunt aleși direct de popor prin vot secret universal; iar senatorii sunt delegați de corpurile legislative a fiecărui stat a parte, din cele 48 state federale azi existente. În sistemul sovietic și „Sovietul Uniunii” și „Sovietul Naționalităților” sunt alese de „Congresul Sovietelor Uniunii”, adică în formația de astăzi de cei 2403 deputați al ultimului Congres, aleși și ei în majoritate în al patrulea grad (sat-voloste-județ-provincie).

Sovietul Uniunii și Sovietul naționalităților au aceleași drepturi. Legile trebuie să treacă prin ambele soviete. Ele lucrează separat. Dar în chestiuni importante lucrează și împreună.

CIK se adună și el numai de trei ori pe an. Astfel, conducerea aparține mai mult Prezidiului Comitetului central executiv. Prezidiul se compune din ambele birouri ale Sovietului Uniunii și Sovietului naționalităților, fiecare având câte 9 membri, plus încă 9 membri aleși de ambele soviete în ședința comună. În total, prezidiul numără 27 membri. El își alege 7 președinți, după numărul republicilor principale componente. Președinții prezidează pe rând.

Președintele Comitetului Central executiv adică al CIK-ului

joacă rolul prezidentului Statului. Dela început încă acest post este ocupat de Mihai Calinin, un vechiu revoluționar dintre țărani.

CIK desemnează guvernul. Miniștrii se numesc comisarii poporului. Denumirea aceasta s'a făcut imediat ce bolșevicii au luat puterea, după propunerea lui Troțchi, Lenin găsind la formarea primului guvern, că titulatura de ministru prea miroase a burghezime.

Consiliul de miniștri se numește Sovnarcom, — silabele inițiale ale cuvintelor : soviet, narod, comisar.

Actualmente sovnarcom-ul este compus din 18 membri, sub-presedinția lui Molotov, care joacă rolul primului ministru.

După cum am arătat, unele comisariate (externele, războiul, comunicațiile etc.) sunt pe toată Uniunea Sovietică. Altele servesc numai ca îndrumare pentru comisariatele respective ale republicelor componente, cari au și ele întreaga piramidă sovietică, începând cu sovietul sătesc și terminând cu Comitetul executiv și un guvern propriu.

Însă cu toată această aparentă descentralizare extraordinară, — întreaga guvernare și administrare a Uniunii Sovietice este pătrunsă de un centralism feroce. Nimeni n'ar îndrăzni să meargă în contra directivelor dela Moscova.

Pe de altă parte, tot aparatul acesta pompos, cu toate formele unui stat federal, având capul statuii, având parlamentul cuvenit compus din două Camere, având un guvern responsabil față de parlament, — toate acestea nu sunt decât un simulacru, adevăratul stăpân fiind partidul comunist, o infimă minoritate din cele 160 milioane, iar singurul conducător al partidului comunist fiind georgianul Iosif Visarionovici Stalin.

Așa este soarta poporului rus, cum se vede, înainte de revoluție el fiind condus de un țar cu un mănunchi de nobili, iar acuma de un Stalin cu un mănunchi de bolșevici ; sub țar

dictau adunările nobililor cenzitare oligarhice — sub Stalin dictează sovietele proletare, tot cenzitare, tot oligarhice. S'au inversat numai rolurile între nobili și comuniști. Pentru popor însă nu e mai ușor. Atunci el era bătut cu un capăt de măciucă, ceva mai moale; acuma este bătut cu cel'alt capăt de măciucă ceva mai tare. Dar este mereu bătut.

*

Primul soviet în marea revoluție rusească din 1917 s'a format, ca și în 1905, în Petrograd.

Sovietul s'a format imediat după răsturnarea țarismului la începutul lui Martie 1917.

După abdicarea țarului Nicolae al II-lea, Camera Deputaților, ce purta numele de „Duma de Stat“ s'a considerat dizolvată, ca ne mai răspunzând noei stări de lucruri. Dizolvându-se, Duma a lăsat un Comitet Provizoriu în frunte cu Președintele Dumei Rodzeanco. Comitetul trebuia să joace rolul unui fel de parlament până la convocarea Constituantei care era supranumită „adevărata stăpână a pământului rusesc“. Marea greșală a fost că Constituanta s'a ales prea târziu (recenta revoluție din Spania a evitat această greșală), când nici ea nu mai răspundea stărilor de lucruri, create de revoluția galopantă.

Primul guvern revoluționar s'a format, sub numele de „Guvern Provizoriu“ (în Rusia pe atunci totul era „provizoriu“) în frunte cu prințul Lwow, o personalitate luminată și foarte populară prin cercurile burgheze rusești. Singurul socialist care a intrat în Guvernul Provizoriu dela început a fost Kerenski, supranumit și el „zălogul democrației rusești“. Zălogul democrației într'un guvern burghez.

Concomitent cu Comitetul Provizoriu al Dumei și cu Guvernul Provizoriu, s'a format în mod spontan și „Sovietul deputaților ai lucrătorilor și soldaților din Petrograd“. Inițiativa a fost luată de partidele socialiste. Partidele burgheze n'aveau reprezentanți în Soviet. Fabricile, uzinele și unitățile militare din garnizoana Petrogradului au prins a-și trimite în Soviet deputați. Au prins a-și trimite deputați și diferite uniuni intelectuale

(autorul acestor scrieri a fost delegat în Soviet de un soiuz de profesori). De curând Sovietul număra peste 800 de deputați.

În acest Soviet din Petrograd au făcut parte, ca membri, toți acei cari au jucat sau joacă încă un rol covârșitor în Rusia de după revoluție. Kerenschi, Tzereteli, Ciheidze, Dan, Cernov, Scobelev, Lenin, Troțchi, Stalin (la început foarte puțin cunoscut), Plehanov — toți au fost deputați ai Sovietului din Petrograd, fiind delegați de partidele lor socialiste.

Ca Președinte a Sovietului a fost ales georgianul Ciheidze.

Sovietul își ținea ședințele în Palatul Tavrida, unde înainte de revoluție funcționa Duma de Stat.

Cu toate patimele ce ciocoteau în focul revoluției, ședințele se țineau într'o perfectă ordine. Toleranța și respectul față de cuvântările adversarilor erau desăvârșite. Mai târziu raporturile s'au înăspriț grație atitudinii bolșevicilor.

Marea majoritate o aveau în Soviet menșevicii aliați cu socialiștii-revoluționari. Bolșevicii reprezentau opoziția.

Însă bolșevicii au obținut, ca deputați lucrătorilor și soldaților să fie realeși în fiecare lună.

În consecință, pe luna ce mergea, vedeai cum numărul deputaților bolșevici creștea mereu, până când în Octombrie 1917 bolșevicii au cucerit puterea.

Sovietul și Guvernul Provizoriu prezenta un dualizm care repede a măcinat autoritatea de Stat și a accelerat instalarea regimului bolșevic.